

Stjerneskingene

Det var engang en liten pike, som verken hadde far eller mor. De var begge døde så nå var hun het alene i verden. Hun var så fattig, at hun ikke eide noe sted hun kunne bo. Ja, så fattig var hun, at hun ikke engang eide en seng å sove i.

Til sist eide hun ikke annet enn klærne på kroppen, dem hun gikk og sto i, og et lite stykke brød. Brødet hadde hun fått av et vennlig menneske som hadde en medfølelse sjel og derfor ga henne det fra godheten i sitt hjerte. Piken var like vel lett til sinns, hun hadde en ren sjel, og et fromt hjerte. Med ettersom hun var så alene i verden, bestemte hun seg for å vandre ut i verden.

Da hun hadde vandret en stund kom hun til en vakker eng, den var så fredfull og hun følte seg så vel at hun satte seg ned for å be til Gud. Etter at hun hadde bedt til den gode Gud, kjente hun seg styrket og gikk trøstig videre.

Etter en stund møtte hun en gammel mann som sa: «Gi meg litt å spise, jeg er så sulten.» Og fordi hun hadde et medfølelse hjerte, rakte hun ham gjerne sitt lille stykke brød og sa: «Gud velsigne deg gamle mann» og gikk videre.

Litt etter møtte hun et lite barn, som gråtende sa: «Jeg fryser så på hodet, gi meg noe, jeg kan ha på». Da tok hun av seg luen sin og rakte den til barnet.

Litt etter møtte hun en liten pike, som frøs, fordi hun ikke hadde noen kjole. Da tok hun av seg egen og ga den til henne.

Så vandre hun videre, ikke lenge etter møtte hun enda en liten pike som satt ved veien og frøs, hun ba så tynt om å få om å få noe å varme seg på, derfor ha hun henne skjørtet sitt.

Til sist kom hun til en stor mørk skog. Der møtte hun enda en liten pike som frøs hun også. Hun ba henne så tynt om trøye hennes. «Ja, tenkte den lille piken, ettersom ingen ser meg og hun nok trenger den mer enn meg så får hun få den» dermed tok hun av seg trøye og ga den til henne.

Nå hadde hun ingenting igjen. Ingenting annet, enn sin klare tillit og sitt gode hjerte. Da skjedde det noe, plutselig åpnet himmelen seg, og det strømmet lysende stjerner ned fra himmelen. De skinte og lystet i mørket og da hun tittet etter, var de alle sammen glitrende skillinger av det pure gull. Og selv om hun hadde gitt fra seg klærne sine sto hun nå kledd i en kjole av det vakreste, hviteste og mykeste lin.

Hun samlet opp skillingene, og de var det så mange av at hun hadde nok for hele sitt liv. Og med det gode hjertet hun hadde og sitt vennlige sinnelag, ble de nok til glede for mange rundt henne også. Slik levde hun vider lykkelig i alle sine dager.

Og så, snipp og snapp og snute, er eventyret om piken med stjerneskingene, ute.